

като ги видѣ облечени съ просты селскы дрехы, подѣ видѣ дървари.

Желе и Никола, въ това обстоятелство, ако и да бѣше ги много страхъ, нѣ повече изтегли въ тосъ случай третій имъ другарь-магарето. То ще не ще трѣбаше сега да върви бърже, защото-то и отирѣдѣ заѣ и отзадѣ позлѣ.

Подирѣ малко трима-та пѣтници бѣхж вече на свободно мѣсто.

— Сега ся не бой Никола, охални сме, извика Желе зарадванъ; тѣ ся затулихж вече задѣ вършинака.

XIV.

СТРУЖАНСКИЙ БОАЗЪ.

(Мѣнастирскый долъ).

Слънце-то бѣше на пладнѣ, а Желе и Никола бѣхж вече далечъ отъ Шюментъ. Тѣ сж сега свободни, малко мыслятъ, сърдце имъ вече не тупа; нѣ друга бѣда: гѣстѣ вършинакѣ ги забыкаля отврѣдѣ, нійдѣ ся пѣтека никакъ не виждаше и тій бѣхж принѣждени съ рѣцѣ да разгрѣжѣтъ